

Мій прадід – герой

Моєму прадіду, Арестову Івану Миколайовичу, коли німецькі війська вступили на наші землі, було 16 років. Він разом зі своєю родиною (батьки да дві сестри) пережив усі жахи німецької окупації.

Після визволення селища Великий Бурлук (там жив мій прадід) у лютому 1943 року його призвали до лав Червоної армії. Мій прадід, юнак, що вперше взяв зброю до рук і геть не мав досвіду військової служби, брав участь у тяжких боях за визволення Харкова та області.

У селищі Тарасівка полк мого прадіда прийняв на себе бій і затримав ворога, прикрив відступ радянських військ до нових рубежів.

Після визволення Харкова в лютому 1943 року німецькі загарбники знову пішли в наступ. Під час боїв у районі якраз наших вулиць Зернової та Одеської військова частина мого прадіда була розбита ворогом. Прадіда було поранено. Його та ще одного солдата сховала в погребі від німців місцева жителька.

Потім прадіда направили в Саратовську область на військове навчання, після чого він продовжив службу в армії у складі 3-го Українського фронту і брав участь у боях за визволення України, Угорщини та Австрії.

Мого прадіда нагороджено орденом Вітчизняної війни I ступеня та медаллю «За перемогу над Німеччиною». Я всі наша родина дуже пишаємося моїм прадідом. Для нас він – справжній герой, один із мільйона синів нашої Батьківщини, які не жаліли нічого для Великої Перемоги і подвиг яких не маємо права забувати.

Історія мого прадіда надихнула мене присвятити йому вірш.

Я живу на Зерновой,
А папа мне сказал:
На этой улице большой
Мой прадед воевал.
«Мы отступили, не смогли
Наш Харьков удержать,
Через тяжелые бои
Нам снова город надо брать».
И август-месяц был потом,
И над Госпромом взвился стяг,
Сошло с солдата сто потов.

Выжил прадед, был сломлен враг.

Я у солдата постою,

Пройду зеркальную струю

И свечку памяти зажгу

За победивших в ту войну.